

Barborka Čurejová

Rok narodenia: 2005

ZUŠ Jána Melkoviča Stará Ľubovňa – LDO

1. miesto kat. II.B

Osada pod hradbami Ľubovnianskeho hradu

Ako by som začala? Som jednoduché rómske pätnásťročné dievča, ktoré žije od svojho narodenia pod hradbami krásneho Ľubovnianskeho hradu. Určite sa budete čudovať, ako niekto môže v dnešnej dobe žiť pod hradbami hradu? No nežijem v jeho podzemí, ale pod kopcom, na ktorom stojí známy Ľubovniansky hrad. Určite už viete, kde bývam. Bývam v niekdajšom kráľovskom meste Stará Ľubovňa, v okrajovej časti mesta zvanej Podsadek, ktorá je súčasťou mesta. S mojou rodinou a ešte asi s 1200 ľuďmi žijeme v krásnom prírodnom prostredí, ktoré obklopujú bohaté lesy, skanzen a stredoveký vojenský tábor.

Osada je už značne zničená, ale napriek tomu je mojím domovom, a ja s tým už nič nenarobím. Býva tu veľa rodín, ktoré žijú na hranici chudoby. Rozdiely medzi sebou však nerobíme.

Ja s mojou rodinou žijem v murovanom dome s vodovodom, máme pekné zariadenie, dokonca mám od mala aj vlastnú izbu. Sú tu však stále domácnosti, ktoré ešte v 21. storočí nemajú prívod vody, kanalizáciu, a o kúpeľni ani nehovoriac. Ale ani táto smutná skutočnosť nás od seba nedelí. Jedno, čo nás spája, je náš spoločný osud bývať na okraji tejto spoločnosti. Napriek nedostatku, ktorý ľudia pociťujú, tu nechýba láska a ochota vzájomne si pomáhať.

V Podsadku sme my Rómovia každý s každým rodina. Ak niektorá rodina prežíva smutnú alebo radostnú udalosť, prežívame ju všetci spoločne.

Napriek tomu, že som tu vyrastala, a mám to tu v podstate rada, nechcela by som tu prežiť svoj život. Túžim raz odísť, osamostatniť sa a žiť vo väčšom meste, kde rasové rozdiely nie sú tak citel'né ako v našom okolí. Napriek tejto túžbe však nezabúdam, že keď sa v našej rodine niečo udialo, boli to naši najbližší, ale i vzdialenejší členovia rodiny, ktorí stáli pri nás a pomáhali nám prekonávať ťažké chvíle.

V Podsadku žijú aj nerómski obyvatelia, ale skoro vôbec s nimi nekomunikujeme. Máme kostol sv. Jozefa, do ktorého prestali chodiť ľudia z majority. Väčšia časť chodí na bohoslužby do centra mesta Stará Ľubovňa. Stretávanie sa Rómov a Nerómov je úplne minimálne. Máme aj základnú školu. Plne organizovanú. No opäť je tu len rómske zastúpenie žiakov, žiadny nerómsky žiak. Ja som mala spolu s mojimi dvoma kamarátkami šťastie, lebo po ukončení štvrtého ročníka nás rodičia preložili na základnú školu do Starej Ľubovne. Začala som sa vzdelávať na škole, kde som mala nerómskych spolužiakov. Som za to mojím rodičom veľmi vďačná, pretože mi takto umožnili ľahšie sa integrovať a tým mi uľahčili aj samotné štúdium na strednej škole. V Podsadku máme aj krásne zrekonštruované komunitné centrum, v ktorom sa deťom z osady venujú odborní pedagogickí a terénni pracovníci.

Na našej osade sa mi páči, že ľudia sú voči sebe stále ľudskí. Páči sa mi, keď k nám večer prichádzajú susedia, posadajú si okolo stola, hovoria krásne príbehy, a my deti a mladí ich počúvame dlho do neskorého večera. V lete sa stretávame na priedomí našich domovov a tešíme sa spoločne len tak obyčajnému dňu pri speve a tanci. Vtedy si uvedomujem, že k svojmu šťastiu nepotrebujem toho až tak veľa. Okrem vzdelania, ktoré túžim dosiahnuť čo najvyššie, mi na najbližšie roky stačí prítomnosť mojej rodiny a blízkych.

Tieto spoločné chvíle s ľuďmi v osade, s ktorými sa delím o to krásne i menej pekné, je to najdrahšie, čo mi nikto nikdy nevezme. Zároveň aj krásne prírodné prostredie, ktoré našu skromnú osadu obklopuje, ma uisťuje v tom, že aj keď nemáme pekné prepychové domy, žijeme v krásnom prostredí pod naším Ľubovnianskym hradom.

Verím, že práve spomienky na spoločné chvíle strávené pri spoločných stretnutiach a zábavách pod holým nebom budú pre mňa v dospelosti tým najväčším dedičstvom, ktoré mi zanechajú moji rodičia, moja rodina.